

11-1-53
P 156 23/01
Alp 2212
Pipusmi
Tr. 47

1

LATVAS

No. 1. Metai VII

Sausio (Jan.) 1, 1927

Latvian Soviet Socialist Republic
Latvian State Publishing House
Riga

Latvian State Publishing House
Riga

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

NAUJŪJŲ METŲ ŠVENTĖ.

E v a n g e l i j a .

LUKO 2, 21.

A NUO metu, praslinkus aštuonioms dienoms, kuomet reikėjo apipjaustyti vaikelis, pramintas jis vardu JĖZUS, taip kaip jis buvo Angelo pavadintas, pirm ne kaip buvo pradėtas iščioje.

L e k c i j a .

TIT. 2, 11-15

RANGIAUSIS: Musų Išganytojo Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir mokina mus, kad išsižadėję bedievytės ir pasaulinių geidulių, gyventumėm šiame pasaulyje blaivai, teisingai ir maldingai, laukdami palaimintosios vilties ir ateinant garbės didžiojo Dievo ir musų Išganytojo Jėzaus Kristaus, kurs pats save davė

SEKMADIENIS PO NAUJŲ METŲ (Evangelija kaip ir Naujuose Metuose)

L E K C I J A .

APD. 4, 8-12.

UOMET šventosios Dvasios pilnas Petras jiems tarė: Tautos viršininkai ir vyresnieji, klausykitės! Jei mes šiaudien tardomi dėl geradarystės ligoniui, kuria jis liko pagydytas, tebunie žinoma jums visiems ir visai Izraelio tautai, kad vardu mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Nazarėno, kurį jus prikalėte ant kryžiaus ir kurį Dievas prikėlė iš numirusių, tuo vardu šitas stovi jusų akyvaizdoje sveikas. Jis yra tas akmuo, kurį atmetėte jūs, statytojai, iš kurio pasidarė kampinis akmuo. Per nieką kitą nėra išganymo. Nes neduota žmonėms kito vardo po dangumi, per kurį mes turėtumėm būti išgelbėti.

už mus, kad mus išpirktų iš visokios neteisybės ir apvalytų patį sau priimtina tautą, stropią gieriems darbams. Taip kalbėk, ragink ir bark visu rimtumu Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje.

Ačiū Dievui už duosnumą Jo gausingą,
Už dangaus, žemės gražumą stebuklingą.
Už pavasarėlio žalio giedrius rytus,
Už kvėpėjimą darželio, rasai kritus.
Už ošimą senų girių šimtamečių,
Ir už garbę didžiavyrių.. ačiū, ačiū.

Neverkite, žmonės, nemiega juk Dievas!
Jisai iš malonės mus gelbsti, kaip Tėvas.
Nežūsta paukšteliai ant šalčio ir sniego,
Ir Dievas neužmiršta mažiausio net diego.
Neverki, žmonija, neteksianti duonos,
Atmink gerą Dievą, pripildys Jis kluonus.

TRIJŲ KARALIŲ DIENOJE.

Evangelija

MATO 2, 1-12.

JEZUI gimus Judo Betliejuje karaliaus Erodo dienose, štai, Išminčiai iš Rytų šalies atėjo į Jeruzolimą ir sakė: Kame yra gimusis Žydų karalius? nes mes matėme jo žvaigždę Rytų krašte ir atėjome jo pagarbintų. Tai išgirdęs karalius Erodas nusigando, o draug su juo ir visa Jeruzolima. Jis surinko visus vyriausius kunigus ir Rašto žinovus tautoje ir teiravosi iš jų, kame Kristus turėjo gimti. Jie jam atsakė: Judo Betliejuje; nes taip parašyta per Pranašą; ir tu Betliejau, Judo žeme, anaip tol neši mažiausi tarp vyresniųjų Judo vietų, nes iš tavęs išeis vadas, kurs valdys mano tautą, Izraelį. Tuomet Erodas, slapčia pasivadinęs Išminčius, rupestingai iškvotė iš jų jiems pasirodžiusios žvaigždės metą ir, siųsdamas juos į Betliejų, tarė: Eikite ir rupestingai klauskitės apie vaikelį; radę gi, duokite žinią man, kad ir aš nuėjęs pagarbinčiau jį. Jie, išklausę karalių, iškeliavo. Ir štai žvaigždė, kurią buvo matę Rytų šalyje, ėjo pirm jų, kolai atėjus nesustojo viršuje vietos, kame buvo vaikelis. Pa-

matę žvaigždę jie džiaugėsi labai didžiu džiaugsmu. Įėję į namus, jie rado vaikelį su jo motina Marija (čia atsiklaupama) ir parpuolę pagarbi- no jį. Paskui atidengė savo turtus ir atnašavo jam dovanų: aukso, smilkalų ir myros. Gavę gi sapne perspėjimą nebeiti atgal pas Erodą, jie kitu keliu sugrįžo į savo kraštą.

Lekcija.

KEIKIS, prašvirk, Jeruzalėje; nes tavo šviesa ateina ir Viešpaties garbė ant tavęs užteka. Nes štai tamsybė dengia žemę ir tamsumas tautas, ant tavęs gi užteka Viešpats ir Jo garbė pasirodo tavyje. Tautos vaikščios tavo šviesoje ir karaliai tau užtekėjusiame skaistume. Pakelk aplinkui savo akis ir žiurėk: visi šitie renkasi, tau ateina, tavo sunų ateina iš tolo ir tavo dukters keliasi iš visų pusių. Tuomet tu matysi ir turėsi apščiai; tavo širdis stebėsis ir išsiplės, kuomet jūros pilnybė grįšis į tave, Madi- ano ir Efros kupročiai; visi ateis iš Sabos, nešdami auksą ir smilkalus ir skelbdami gyrių Vieš- pačiui.

ABELNOJI INTENCIJA SAUSIO MĖN., 1927 SKIRTA

ŠVENTOJO TĖVO PIJAUS XI

Kad Baigtusi Persekiojimas Katalikų Meksikoje

Mūsų Šventasis Tėvas prašo ši mėnesį skirti skaudžiai bandomiems Meksikos katalikams.

Katalikų laikraščiai savaitiniai, o da- lainai ir dienraščiai plačiai pranešė apie skriaudas, daromas vyskupams, kunigams ir pasaulioniems katalikams.

Bedieviams Katalikų Bažnyčia išrodo vienatinę kliūtis neleidžianti jiems mind- žioti švenčiausias žmonių teises.

Meksikos valdžios persekiojimas neva nėra nukreiptas tiesiog prieš Kat. Bažny- čią, bet ten dedamos pastangos užvesti tokia tvarka, kad Bažnyčia netektų jokios laisvės, kokią pavyzdžiu, ji turi Jungt.

Am. Valstybėse.

Ką Bažnyčia moko apie religiją ir šeimyną, nesutinka su užgrobikais vald- žios. Tat jie ir pasirijo nušluoti visą Baž- nyčia laisvę.

Meksikos katalikai gina ne tik Jungt. Am. Valstybių idėjas apie religinę laisvę, bet ir pilietinę laisvę. Jie užsipelno pilnos kiekvieno amerikiečio simpatijos, nežiurint kokiai tikybai jis priklausytų.

Jungt. Am. Valstybių Bažnyčios Je- rarchija paskelbs kokios yra tikrosios Baž- nyčios teisės, kriminaliai puolomas Meks- ikoje. Tai bus ir mums aiškus nurodymas ir vadovybė šiame reikale.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus.

Dr. V. Padolskis.

Pratartis.

Bažnyčia, kurios vienintelis tikslas yra vesti žmoniją į tobulą laimę, į tikrąjį gyvenimą, nurodo ir kelius kuriais mes turime ten eiti. Ji mums nurodo ir asmenis, kuriuos savo motiniška globa navedė į tą šviesos karaliją. Tuo ji mus paskatina eiti tais neklaidingais takais. Pakanka pažvelgti į mūsų sielos gelmes, o pajusime, kad šis laimėn veržimasis mums neuzslopinamas, priešingai — kasdien pasireiškia po įvairiu rubu. Ir nūdieninė civilizacija, įvairiais laipsniais pasireiškusi tautos, yra šio tolydinio laimėn veržimosi davyns. Visi laimės trokšta. Dėja, ne visi ją vienodai supranta. Daugelis mano ją rasią žemės turtuose, kuno jautulių patenkinime, tačiau čia neatradę ieškomosios laimės, beviltingai žusta gyvenimo sukuryje. Šiaip manantieji valstybių vadai privedė ištisas tautas prie pradžios slenksčio ir tik, šių aukų sąmonei atbudus, pastarieji pradėjo griebtis išganingų tautai kelių. (Taip elgiasi žmonės, atitolę nuo Bažnyčios, nuo jos mokslo.

Tačiau, plačiau pažvelgus į amžių begį, pamatysime, kad tikros kultūros nešėjų žmonijai niekuomet netruko. Įvertinę Bažnyčios mokslą, pažinę kame gludi tikra asmens ir žmonijos laimė, patys jos siekė ir traukė kitus eiti jų pramintais takais. Jie ir yra pasaulio žibintai, nušviečiantieji klaidius jo takus. Tai jų pavyzdį Bažnyčia ragina sekti. O šie tikrosios kultūros skleidėjai ir yra įvairaus luomo dvasios galiūnai — šventieji. Pažinę žemės viltingus džiaugsmus, jos nepastovius turtus, savo vilties juose nepadėjo, bet labiau siekė dvasinių, nežuvan-

čių turtų, vertingesnių už pirmuosius. Iš tiesų, ši žemė, laikina mūsų buveinė, tėra vien lieptu gyveniman, tobulon laimėn, į kurią sąmoningai ar ne sąmoningai nuolatos veržiamės.

Ir mūsų amžiui nestokuoja šių dvasios galiūnų. Čia užteks paminėti vien šv. Teresę Vaikelio Jėzaus, kurios asmuo it žvaigždė nušvietė mūsų apsiaukusį dangų. Dievobaimingų tėvų išauklėta, dar jaunutė persodinta našion Karmeliaus žemėn, it susprogusio rožės žiedelio kvapas, pasklido po platųjį pasaulį jos šventenybės garsas. Ir “mažytės Teresės” balsas, (taip ją mėgo vadinti) pasiekė pasaulio ribas. Šiandien jau ji turi daugelį idejos draugų, kurie, širdingai ją pamylę, uoliai seka jos duotus dvasiniam gyvenimui patarimus. Ji pati tai pareiškė: “Aš jaučiu, kad mano pasiuntinybė dabar prasi-dės, mano pasiuntinybė — skatinti žmones mylėti Dievą, kaip aš Jį myliu... parodyti sieloms mano takelį. Tas takas tai dvasios kudukystė, tai pasitikėjimas ir visiškas atsidavimas... Aš nieko kito Dievui nedaviau, kaip tik meilę; Jis man meile ir atsilygins. Po mano mirties kris rožių lietus. Aš noriu, budama danguje, gera daryti žemėje. Mano troškimas — galėti toliau dirbti Bažnyčiai ir sieloms”. Ir dabar į Lisieux, kur ilsis jos kūnas, kur maloni kudukystės gušta — Krumeliai (Buissonets), sužavėti “mažyte šventąja”, nuolatos lankosi skaitlingi maži-ninkų būriai. Pirmiau retas kuris čia atkreipė dėmesį.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus yra mums artyma, mūsų amžiaus šventoji. Vos 29 metai mus skiria nuo jos mirties; taip pat dar gyvos jos keturios seserys. Toks skubus įrašymas šventųjų skaičiūn, kas Bažnyčioje yra tikrai retenybė, mus ver-

čia spręsti, kad tai yra didi šventoji, kurios dorybės negalėjo būti ilgiau paslėptos už aukštų Karmeliaus sienų. Mes tik dabar tai regime, suprantame, kuomet jos mūsų tarpe nėra. Jai gyvenant, retas kuris asmuo pažvelgė į jos sielos gelmes, retas ją suprato. "Sesuo Teresė netrukus mirs", tarė viena vienuolė: "ir aš stebiuosi ištikrųjų, ką mūsų motina galės apie ją papasakoti, jai numirus. Ji bus gana neįaukiame padėjime, nes ta sesutė, nors labai maloni, ištikrųjų nėra nieko padariusi, kas būtų verta pranešti". Taip sprendė apie mūsų šventąją viena vienuolė, kuri kartu su ja gyveno, ir tai kuomet ji baigė savo kelionės dienas pilna karzygiškų nuopelnų.

Tiesa, jos gyvenimas rodėsi paprastas į jį žiurint mūsų akimis, kurios yra labiau linkę pažvelgti į išviršinius žmogaus darbus ir tikrai paviršutiniai, ne kaip į sielos gelmes, į tobulumą su kuriuos jos darbeliai buvo atlikti. Dievo akyvaizdoje jie turėjo visiškai kitokią vertę ir reikšmę. Tad ir mums svarbu geriau pažinti šią skaisčią sielą, garsią stebukladarę, jos gyvenimo šventenybės perlus, kurios rožių pažadėtas lietus taip reikalingas mus ištroškusiai žemei.

Šventosios autobiografija, parašyta dviem metais prieš mirtį, vienuolyno viršininkėms paliepus, yra viena iš poetinio gausių. Savo gyvenimo istoriją užvadino "Baltosios pavasario gėlės istorija". Kadangi viena iš tų viršininkių buvo tikroji šventosios sesuo, ji rašo atvirai, nesivaržydamas, taip kaip širdis jai diktavo. Be to, jos raštus puošia nemažas skaičius poezijos kurinių. Tačiau vieną kartą ji išsitarė: "Daug šios istorijos lakštų niekuomet nebus skaitomi žemėje"... reikia manyti, kad jie skaitomi danguje, nes vien ten jie užrašyti. Iš tiesų, yra dvasios skausmų, kurie vien Kristui tėra ži-

nomi. Šventajai juos neužrašius, vien dalis jos dvasinio gyvenimo mums nežinoma. Visgi, ji pakankamai nušviečia savo dvasios stovį, savo džiaugsmus ir skausmus.

Šiame mano rašinėlyje noriu nors trumpai nušviesti šv. Teresės Vaikelio Jėzaus asmenį. Tie, kuriems neprieinama jos pačios rašyta istorija, galės pasinaudoti šia jos gyvenimo sątrauka; kitiems — bus itin įžanga į jos pačios raštus. Kadangi savo autobiografijoje dažnai taip tobulai aprašo įvairius savo gyvenimo momentus, vienintėlė išeitis — juos perrašyti žodis į žodį, nes tik ji pati gali taip tiksliai atvaizduoti savo dvasios stovį.

Lišieux, 18 d. balandžio 1926 metų.

Pirmosios kudikystės dienos.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus gimė 2 d. sausio 1873 metais Alencone, nedideliame Prancuzijos miestelyje. Savo gimimu Teresė įnešė maldingon Martinų šeimon ne maža džiaugsmo, paguodos, nes joje, kaip ir kiekviename savo vaikų, tėvai matė savo senatvei paramą. Bet Liudas ir Zeliją Martinai, Teresės tėvai, dar daugiau tikėjosi iš jos: džiaugėsi galėsią ją paaugoti, kaip ir kitus savo 8 vaikus, skaisčiai, nesuteptai Mergelei Marijai. Sausio 4 d. jai suteikė krikštą vardais Marija Pranciška Teresė. Šis Dievo malonei atgimusių kudikis nešė Aukščiausiojo palaimą ne tik Martinų šeimai, Prancuzijai, bet ir plačiajam pasauliui, nes už 50 metų ji buvo išpažinta palaimintąja, du metus vėliau — švenąja. Tai devynioliktojo amžiaus žvaigždė, apšviečianti materializmo srovėje paskendusį pasaulį, kurios skaisčių spindulių dar ir mums apšėiai pritekė.

Jos tobulas, kitaip sakant šventas gyvenimas yra rupestingos tėvų globos davinys, kurių auklėjimo budas mūsų laikais

žymiai apleistas, pamirštas. Jos tėvu buvo Liudvikas Martinas, gimęs 22 d. rugpjūčio 1823 metais Bordeaux mieste, kur jo tėvas buvo žymiu prancūzų armijos kapitonu. Vėliaus jie persikėlė į Alenconą, Normandijon. Liudas, išauklėtas giliai krikščioniškoj dvasioj, kilnių siekių vedamas, pasirijo Dievui pašvęsti savo gyvatos dienas. Tad 1843 metais, budamas 20 metų jaunikaičiu, keliuona Šveicarijon, kur, užlipęs ant aukšto šv. Bernardo kalno, klabena į vienuolyno duris. Prioras, nustebintas žymia keleivio grože, stebėtina jo veido išraiška, priėmė jį ypatingu švelnumu. Sužinojęs apie jaunikaičio tėvus, gyvenamą vietą, jo tikslus, atsiklausė ar jau baigęs reikalaujamą lotynų kalbos kursą. Gavęs neigiamą atsakymą, prioras atsisakė jį veikiai priimti brolių tarpin ir patarė, tik pakankamai pramokus šią kalbą, vėl čia sugrįžti. Nusiminusiu veidu jaunikaitis apleido aukštąjį šv. Bernardo kalną ir grįžo savo tėvynėn. Čia grįžti, jis daugiau nebegrįžo. Apsigyvenęs Alencone, jis užvedė brangumynų krautuvę. Einant gi 36 savo amžiaus metus, jis susituokė su Zelijs Guerin, busimąja šv. Teresės Vaikelio Jėzaus motina, kuri taip pat buvo žadėjusi Dievui pašvęsti savo gyvatos dienas kokiame nors vienuolyne. Tuo tikslu ji buvo nuvykus šv. Vincento Pauliečio vienuolynan, kur nuo senai pageidavo įstoti šion labdarinjon įstaigon. Tačiau iš pirmo pasimatymo, vienuolyno viršiminkė Šventosios Dvasios saugojama ir įkvepiama, jai pareiškė, neikiek nedvejodama, jog nėra tai Dievo valia. Gavus neigiamą atsakymą, nusiminusi Zelijs grįžo namon. Matant gi reikalą kitaip sutvarkyti savo gyvenimą, pasirijo ištekėti, manydama, kad Dievui išauklėti šventus vaikus yra taip pat kilnus uždavinys. Ir 1858 metais ji susituokė su Liudu Martinu. Taip, abu

iš pat jaunystės pasižymėję dievotumu, sukūrė naują šeimyną. Dievotiems gi tėvams Aukščiausias laimino. Iš šių jungtūvių juodu susilaukė devynetą vaikų: Mariją Liudviką, Mariją Pauliną, Mariją Leoniją, Mariją Eleną, Mariją Juozapą Liudviką, Mariją Joną, Mariją Celiną, Mariją Melaniją Teresę ir Mariją Prancišką Teresę. Ši pastaroji tapo ne vien šeimos, bet ir Bažnyčios papuošalu.

Du sunu buvo išmelstu vien per karštas maldas ir gausias ašaras. Jie meldė Dievo suteikt jiems sunų, nes jie troško turėt savo kunigą, savo misijonierių, kurs neštų iš aukštojo dangaus ne vien savo šeimai, bet ir visai žmonijai dievinę pagalbą. Tiesa, jiems gimė net du sunu, tačiau gimdytojų džiaugsmas ne ilgai te tvėrė; šiuodu angelu ne ilgai liejo gailias ašaras vargais apgyventoj žemelėj. Juodviem buvo skirti amžinosios bustinės džiaugsmai. Bet jei ateities uždangalas but prasiskleides, dievotieji tėvai but pamatę tikrąją savo šeimos garbę, kuria dabar yra jų jauniausioji dukrelė Teresė apgaubta šventųjų aureole. Bet ateitis dar slėpės tamsiuose rukuose.

Beto, dvi mergaiti, Marijs Elena ir Marijs Melanija Teresė, mirė pačioj savo gyvenimo pradžioj. Likusios penkios įstojo vienuolynan: keturios Karmelion, viena — Šv. Mergelės Aplankymo vienuolijon. Ir taip karštas tėvų troškimas pašvęsti savo vaikus didesnei Dievo garbei, nesuteptai, skaisčiai Mergelei Marijai, pilnai išsipildė.

Iš tiesų, maldingiems tėvams vien pasidžiaugti beliko savo vaikais, kurių gyvenimo žiedus teko skinti pačiam Kristui. Tai ačiu tėvų pavyzdingam gyvenimui, kuriuo jie nurodė savo vaikams doros, šventenybės takus. Neabejojama, kad ir mūsų amžiaus auklėtojams paliko puikų pavyzdį. Kas rytas juodu lankės bažny-

čion išklausti šv. Mišią. Iš dažnai primamų sakramentų juodu sėmė tą viršprigimtą jėgą, kuri taip reikalinga kilniems šeimos tikslams atsiekti, žengimui dorybių keliais. Bažnytinės šventės ir pasninkus užlaikė kuosažiningiausia; savo sielą penėjo dvasinio turinio knygų skaitymu. Namie, kur plačiau reiškias šeimyninis gyvenimas jungiantis jos narius vienumon, kur labiau reikalinga Dievo parama, jie jos ieškojo bendrose maldose. Budami karštais katalikais, suprato aukštą Bažnyčios religinę ir kultūrinę vertę, troško, kad ir stambeldžiai ją pažintų, taptų jos nariais. Šiuo tikslu kasmet paskirdavo žymią sumą pinigų tikėjimo praplatinimui. Ir vargšui elgetai buvo skirta dalis: ne vien namie atsilankiusiems, bet ir pakelėj sutiktiems buvo teikiama gausi pašalpa. Užtat Aukščiausias jiems laimino.

Kaip minėjau, Liudas buvo užvedęs brangumynų krautuvę, Zeliija — karbatkų dirbtuvę, vadinamą „Alencono pinikai“ (Points d'Alencon). Dievui laiminant, 1871 metais jie jau sugebėjo įsigyti naujus namus šv. Blažiejaus gatvėj, kur toliau veikė Zelijos įsteigtoji karbatkų dirbtuvė. Tai šiuos namuos ir gimė mūsų dangiškoji gėlė. Kambarys, kur jai teko pirmą kartą išvysti šio pasaulio šviesą, dabar perdarytas į kopyltelę.

Ne ilgai tvėrė didis mažų sesučių, tėvelių džiaugsmas. Teresė sunkiai susirgo ir jau stengė apleist šį tamsų pasaulį; jai norėjos veikiau įžengti dangiškosios šviesos karalijon. Motina su perskrosta širdimi stovėjo prie sergančio kudikio lošio ir laukė ar stebuklingo pagijimo ar mirties. „Reikia šauktis į šv. Pranciškų Saležą“, rašo teta vienuolė: „ir prižadėti, jei kudikis pagerės, vadinti ją jos antru vardu: Pranciška“. Tačiau motina tuo nesutiko ir laukė... „Kada paskutinė viltis rodysis žlugusi, tik tuomet, mąstė sau,

tepasizadėsiu ją vadinti Pranciška“.

Teresė visgi pagijo. Bet kad užtikrinus jai sveikatą, reikėjo jai surasti auklę ir išduoti sodžium, kur tyru oru, ramesniu gyvenimu galėtų tinkamai sustiprėti. Ne kuriam laikui praslinkus, 1874 metų balandžio mėnesy Teresė grįžo sveika ir grąkšti prie savo tėvelių. Jų širdingoj globoj ji augo kunu ir stiprėjo dvasioj.

Dabar „mažytei Teresei“ prasidėjo linksmos ir gražios kudikystės dienos. Kad geriau įvertintų šios aukso laikus, tinkamai įkainuotų jos labai pasišventusią matušę, prie kurios, dėja, taip trumpai teko būti, Dievas auksti atvėrė jos išmintį. Ir taip malonios bei skaudžios kudikystės valandos giliai pasiliko jos atminty. Tuo pat jai buvo suteikta galimybė pakelti savo mintis prie dangiškojo Tėvo, visatos Kurėjo. Su skaisčiomis mintimis ji jungė karštus savo mylinčios širdies plakimus.

(Bus daugiau).

Šv. Petras Nolasco

Šv. Petras Nolasco gimęs netoli Carreassonn'os, Francijoje, apie 1180 m. Dar jaunas budamas jis pardavė savo nuosavybę ir iškėliavo į Ispaniją. Jis tai padarė, kad prasišalintų nuo klaidatikių. Albigensų, kurie tame laike pietinėje Francijoje po reformų priedanga skleidė savo klaidas.

Ispanijoje Petro širdį užgavo varginiga krikščionių padėtis po Maurų valdžia, arba greičiaus vergija. Visą savo turtą jis išleido išpirkdamas krikščionis iš Maurų vergijos. Vėliau su Raimondu Pennafortu jis įsteigė vienuoliją, kurios uždavinys buvo išpirkinėti krikščionis iš vergijos.

Šale trijų įžadų neturto, skaistybės ir paklusybės jie darė dar ketvirtąjį įžadą pasilikti vergijoje už kitus.

Petras mirė Gruodžio 25, 1256.

Tretininkų Žinios.

Kilimas dorybėje.

Mes gerbiame šventuosius; su ypatinga pagarba apie juos kalbame, daug nebutų dalykų jiems priskaitome ir stebimės jų didvyriškumu. Bet pamąstyti, kad ir mums reiktų bandyti juosius sekti, visiškai nesirūpiname. Kaip keista — klausome apie jų didelius nuveiktus darbus Dievo garbei, artymo naudai; su didžiausia nuostaba skaitome apie jų antprigimtinis dangiškus reikėjimus, apie stebuklus, kuriuos jie darydavo; su neužsitikėjimu net žiurime į tuos nusimarinimus, kuriais jie gyvendavo. Ir paskui, tartum visa pamiršę, mes vėl gyvename savo paprastu gyvenimu. Kam tie šventieji gerbti, jeigu ne bandymui juos savo gyvenime pasekti? Juk ir Bažnyčios yra mintis — garbinti šventuosius, kurie yra mūsų gyvenimo pavyzdžiai. Mes turime juos būtina sekti. Ir jeigu kas tai tretininkai ypatingu būdu pasirūžta net tai daryti.

Mintis, kuri neduoda mums progos šventuosius sekti, yra štai kame — mes manome, kad ne mums juosius pasiekti, kad mes esame per daug kuniški, žmoniški, ne angeliški. Tai klaidingas toks manymas. Pažvelkime į savo artymiausių pavyzdį — šv. Pranciškų Asyžietį. Kodėl jisai pasiekė tokios aukštos šventybės? Todėl, kad jisai savo visame gyvenime buvo pilniausia žmogiškas. Juk ir patsai mūsų Išganytojas buvo pilniausias žmogus. Jisai visą žmogystę, gyveno pilnų žmogaus gyvenimu. Kalbant šv. Pauliaus Apaštalo žodžiais, Išganytojas turėjo visą žmogystę, išskyrus žmogaus nuodėmę. Ir kadangi šv. Pranciškų taip artymai savo gyvenime sekė savo Išganytoją, tai ir pasiekė tosios šventybės.

Visa prigimtis šaukia mus garbinti Viešpatį Dievą, ne nuo Jo atsitraukti. Šv. Pranciškų mylėjo pasaulį ir visa, kas jame yra. Jisai visuomet budavo gamtos sužavėtas, nes visame matė grožį ir prakilnumą. Net ir neturtas jį taip smarkiai žavėjo, nes priminė jam Išganytoją, kuris visos ganitos Kurėjas dėl

mūsų meilės išsirinko sau neturtą. Šv. Pranciškų buvo kilęs iš turtingos giminės. Jisai pasižymėjo puikiomis proto ir būdo ypatybėmis. Todėl buvo jaunimo labai mylimas. Jam nieko netruko, bet visa jisai sunaudojo Dievo garbei ir artymo meilei. Mylimas žmonių, visa viltis ir pasididžiavimas jo tėvų, turtas, šypsojansi ateitis — nepatraukė jaunikačio sielos. Jinai pasiliko skaidri ir graži. Jisai, kaip patsai sakydavo, buvo gimęs kilnesniems tikslams — ne žemei, bet dangui.

Taip buvo ir su kitais šventaisiais. Kiekvienas savo gyvenime turėjo savo kryželių. Tik tai juos kantriai nešė. Žmogus gali būti turtingas, bet taip tuos turtus turi naudoti kaip kad jų neturėtų. Jisai gali būti vargingas, bet taip turi jaustis, kaip kad turtingas būtų. Patsai Išganytojas galėjo apie save pasakyti: „Paukščiai turi savo lizdus ir lapės savo olas, o žmogaus Sunus neturi kur savo galvos priglaustų“. Bet Jisai buvo viso pasaulio Kurėjas. Kiekvienas kryželis yra sunkus. Kad jį panešus, reikalinga kantrybė. Kuomet žmogus kantrus, tai jam ir didžiausios sunkenybės rodo lengvomis esą. Tiesa, žmogus patsai per save tai negali atsiekti, bet su Dievo malone tai galima. Tosios gi malonės Viešpats Dievas mums nė vienam nepavydi, bet teikia kuo daugiausia; tereikia tik tai jį priimti.

Randame šventųjų visokio luomo, amžiaus, kilmės ir lyties. Kur žmogus nebutų ir kas jisai nebutų, kiekvienas gali likti šventas. Šv. Pranciškų irgi negimė šventu, bet jisai norėjo tokiu būti: atsižadėjo savo turtų, paniekino pasaulio garbę, visus savo kryželius kantriai nešė ir todėl paliko šventasis. Likti šventu jau nereikia kalnų nuversti, bet savo kasdienines pareigas kuogeriausia, tobulai atlikti. Mes irgi galime būti šventaisiais. Tik tai norėkime. Sekime tuos gražius pavyzdžius, kuriuos mums teikia šventieji, nuolatos meldami Dievo malonės, tai Dievas ir mums jos užtektinai suteiks, kad pasiektume pilnai savo gyvenimo tikslą — apturėtume amžiną dangaus laimę. N.

Ž I E D E L I A I

GERAS PAVYZDYS.

Klausyk, Kazy! Kodel tu neįstojai seminarijon? Butų iš tavęs, kaip matytis, geras kunigas.

— Šliubą butumei man davęs už 3 dolerius, o ką Kaziuk? nusijuokė antras jo darbo draugas, išeinant iš dirbtuvės.

— Pasakytumei mums pamokslą taip stipriai, kad bažnyčios langai drebėtų, pridėjo trečias draugas, sudavęs jam į petį.

— Jei Kazys nebutų ėjęs kokią dieną į bažnyčią, tai iš tiesų plaktusi kokią valandą, pridurė Juozas Jakštys, didelis juokdarys.

— Rasit turi sunkių nuodėmių, kad taip dažnai eini išpažinties, sušuko Antanas Kraplys, ištiesęs pavargusią nuo darbo ranką. O aš tai bent, kaip Bažnyčia prisako, atlieku apie Velykas išpažintį ir daugiau man nereikia. Bet tokio dievotumo, kaip Kazio, tai nepripažįstu: nes kam tai reikia dažnai bėgti Dievui į akis?

— Kalbėkite, ką norite, atsakė ramiai Kazys, aš žinau, ką darau ir man gerai vis sekasi. Nes kas su Dievu ir Dievas su tuomi. Geriau man vyksta ir darbas, kuomet bažnyčioje pasimeldžiu. Taip mane išmokino mano mirusioji motina ir taip darysiu iki savo gyvenimo pabaigai.

— Daryk kaip nori, bet manęs tai jau neatversi, sušuko Juozas Kakštys, užmaudamas kepurę ant galvos, įkišęs

rankas į kelnių kišenes ir paperosą į burną. Jisai balsiai nusijuokė ir suraukė veidą, tartum ką rukštaus ir kartaus prariję.

— Gaila man tavęs, Juozai, atsiliepė Kazys. Ištikrųjū, tu nė taip blogas, tiktai blogi žmonės nori tave sugadinti.

— Ką ten žmonės! spiaudau ant visko. (ir čia nusišpiovė). Bet, tiesą sakant, man nesiseka gyventi šiame margame pasaulyje. Nei savo namų, nei šeimos... Žmogus dirbi nuo ryto iki vakarui; rodos uždirbi ir pinigų, bet jų kaip nėra, taip nėra, o čia skolos spaudžia. Taip man tas gyvenimas įkirėjo, kad nesykį maniau sau galą padaryti!

— O kaip užaina, tau, tokia liudna valanda, tai vietoje prie Dievo kreiptis, tu dar toliau nuo Jo atsitrauki, tarė rimtai Kazys. Pinigai pas tave nesilainko, nes tuojau eini į salioną įsigerti, o ten ir nejauti kaip pinigai iš kišenės nyksta.

— Štai matote, draugai, ir pamokslą mums sako! Vai duok man ramybės su savo pamokslais, po šimts pypkių! Čia nusišpiovė Juozas ir pabėgo šalin.

Kazys ne sykį turėjo nukentėti pašaipų nuo savo draugų, bet tas neturėjo įtekmės ant jo tvirto budo. Buvo visuomet rimtas ir malonus visiems, darbštus, blivus ir dievotas, taip kad nieks jam negalėjo primesti kokios ydos arba silpnybės, net ir tie, kurie akyse šaipydavosi iš jo dievotumo, ne kartą pripažindavo jam tiesą.

Vieną dieną pasidarė sumišimas dirbtuvėje, nes Juozas tą dieną atėjo įgėręs, paslydo ir parkrito prie rato, kursai bemažko jo nesuplėšė; paspėjo dar pusgyvį ištraukti kiti darbininkai ir nunešė į kiemą, kur jį apžiūrėjo gydytojas. Paskui atnešė jį į mažą ligoninę, kurią dirbtuvės savininko moteris ne senai pastatė. Kazys stropiai rupinosi savo draugu ir pirmas atkreipė atydą, kad reikėtų paprašyti kunigą, kuris aplankyti sužeistąjį Juozą.

— Mulkis! prašnabždėjo ligonis, išgirdęs apie kunigą. Nuo to nenumirsiu; dar prie mirties nereikalauju taisyties!

Nežiurint į tai, Kazys nubėgo prie pažįstamo kunigo ir labai maldavo, kad ateitų prie ligonio, apie kurį trumpai papasakojo, koks jis yra. Kunigas tuojau atvyko, bet pamatęs, kad ligonio padėtis nėra taip pavojinga, nereikalavo nuo Juozo išpažinties, tiktai pasėdėjo prie jo, papasakodamas apie įvairius dalykus, kas jam labai patiko.

— Dažnai lankausi apie tą dirbtuvę, tarė kunigas, todėl galėsiu ir tave aplankyti, kad nebutų ilgu gulėti vienam. Juozas nusišypsojo ir palenkė galvą, kaip maldaudamas tokių apsilankymų. Turėjo labai sužeistą nugarą ir reikėjo ilgai be judėjimo gulėti. Kur neidavo pro šalį, kunigas aplankydavo ir ligonį. Juozas labai nerimavo, kuomet kokią dieną jo nesulaukdavo. Rupestingas Kazis jam patarnavimas, patraukė Juozo širdį prie draugo.

Geras iš tavęs vaikinai, vieną kartą tarė ligonis Kaziu, o tas tavo kuni-

gas, tai negaliu juomi atsidžiaugti; rodo, kad jį nuo amžių pažįstu. Kunigas Kazimieras labai maloniai apsidavo su netikinčiu Juozu ir savo pasakojimais nejučiomis daug tikėjimo dalykų jam išaiškino, o su išpažintimi laukę patogios valandos, kuomet pats ligonis, Dievo malonės sujudintas, to pareikalavo.

Kadangi kunigas aplankydavo ligoninę tuo laiku, kuomet darbininkai buvo liuosi nuo darbo ir susirinkdavo apie ligonį, tad daug ir jų klausėsi tų gerų pasikalbėjimų.

Daugelis tų darbininkų matydavo kunigą bažnyčioje, sakykloje, gatvėje, bet arčiau suseiti, pasikalbėti nebuvo progos; bet dabar galėjo pasiklausyti gražių pamokinių ir ko nesupranta, paklausdavo. Kunigas gi, naudodamasis tąja proga, daug pajudino klausimų iš darbininkų judėjimo, kaip sau pagelbėti, kaip tvirti pašalpos, paskolos draugijos ir t. t. Kas kart drąsiau darbininkai užduodavo klausimų apie įvairius dalykus kunigui ir atydžiai klausydavo jo paaiškinimų. Mokytas kunigas mokėdavo jų domę atkreipti ir į sielų bei tikėjimo reikalus, kad sunkiai darbuodamies apie kasdieninę duoną neužmirštų ir dvasinių reikalų. Tų pasikalbėjimų atydžiai klausėsi ir sužeistas Juozas ir kitaip pradėjo žiūrėti į visokius dalykus, ypatingai į tikėjimą ir doros klausimą.

Kazys, nuošaliai ir ramiai sėdėdamas, tuose pasikalbėjimuose mažai dalyvavo, bet buvo užimtas ligoniu ir kartais pažvelgdavo į draugus ir tēmyda-

vo kokį įspudį daro į juos kunigo paaiškinimai. Ypatingai jam rūpėjo Juozo atsivertimas, todėl labai džiaugėsi, pamatęs, kad jo sužeistas draugas kas kart eina sveikyn ne tik kunu, bet ir siela. Galima sakyti, kad kaip naujas pasaulis dabar ligoniui atsidarė, jo akyse reiškėsi susitelkimas, išbalęs veidas kas kart darėsi rausvesnis; užmiršdavo net apie savo žaizdas, taip darėsi jam geriau ir ant širdies ir jautėsi kaip tarp giminių. Jis iki šioliai, bastydamasis po pasaulį kaip be namų našlaitis, viską kas dora ir šventa išjuokė ir niekino, ant visko spiaudė. Jo visa paguoda buvo saliuone ir gyvuliškas gyvenimas. Dabar štai jam akyse stojosi augštesni siekiai, garbingesni idealai; jog tas Jėzus Kristus, Kursai tapo žmogumi dėl mūsų išganymo, neapleido mus, bet gyvena tarp mūsų švenč. Sakramente, kurį priimdami, vienijamės su visa švenč. Trejybe. Taip menkas žmogus, žemės dulkė pasiekia augščiausios garbės, kuomet V. Dievas jį aplanko iki galop lieka priimtas į dangaus tėvynę.

Tos visos tikėjimo tiesos, kurių krikščionių vaikai nuo mažumos išmoksta, dabar Juozui, be krikščioniško išauklėjimo augusiam, reiškėsi naujoje spindančioje šviesoje, kaip stebuklingame apreiškime.

O kiek tai tarp krikščionių yra žmonių, kurie neturi nei jokio supratimo apie tikėjimą arba apie jį turi labai klaidingą nuomonę.

Taip tai Juozas, besirdamas, išgirdęs daug naujų nuo kunigo dalykų,

ypatingai iš tikėjimo srities, galvojo ir mąstė apie naują visiškai gyvenimą. Todėl vieną kartą, labiau Dievo malone sujungtas, maldavo kunigo, kad jį geriau prirengtų prie išpažinties ir prie šv. Komunijos. Su juomi ir daugiau darbininkų panorėjo atlikti šventas priedermes. Tarp tų buvo ir Antanas Kraplys, kursai pirmiau tik vieną kartą į metus eidavo išpažinties, bet dabar paklausęs kunigo paaiškinimo, pasirūžo dažniau artintis prie Dievo stalo. Bet iš visų labiausia džiaugėsi Kazys Dudelis, kursai nei nesitikėjo, kad tie kunigo pasikalbėjimai atneš jo draugams tiek daug dvasiškos naudos. Sužeistas Juozas Kakštys, dabar jau pagyjęs, tapo širdingiausiu jo draugu.

Po šv. Komunijos, Juozas nuoširdžiai dėkojo Kaziui, kad jo sielą išgelbėjo iš pražuties ir dvasiškam vadui kun. Kazimierui už tuos pamokinius, kuriais įvedė jį į naują gyvenimą.

Kunigas Kazimieras ir toliau rūpinosi tais darbininkais. **M. M. T.**

Katalikų Pasaulys

AFRIKA. — 1930 metais sucina 15 šimtmečių nuo garsaus šv. Augustino gyvenimo. Afrikos tautos jau pradeda ruoštis prie tų sukaktuvių, kad jas padarius kuo iškilmingiausiomis. Šv. Augustinas yra įdomus savo gyvenimu. Baigęs aukštus mokslus, jisai praleido savo pirmasias jaunystės dienas klaidose ir nedorybėse. Jo motina šv. Monika savo ašaromis per ilgus metus išmeldė iš Dievo jam malonę grįžti į dorą ir katalikišką gyvenimą. Augustinas, sugrįžęs, liko kunigu, vėliau vyskupu ir pagaliau šventuoju. Jisai parašė daug svarbių tikiybinių veikalų, kuriais šandie didžiuojasi visas krikščioniškas pasaulis. Taigi jo gyvenimo 15 šimtmečių sukaktuvėms minėti susitvėrė komitetas tikslu pastatyti šventojo atminčiai gimtiniame Tagastos, arba kaip šandie vadina Suk-Ahras, mieste bažnyčią. Toji bažnyčia bus pašvęsta 1930 metais. Minėtos bažnyčios stilius bus paimtas iš penktojo šimtmečio, kuris geriau primintų garbingus praeities laikus.

KANADA. — Prieš keleta dienų Kanadoje sudegė garsioji šv. Onos miestelyje de Beaupre šventovė. Senoji bažnyčia sudegė prieš puspenktų metų. Jos vieton buvo pastatyta laikinė medinė bažnyčia, kuri dabar sudegė. Nebūtų jos taip gaila, kad kartu su ja nebūtų sudegę daugelis brangenybių ir šv. relikvijų. Net pati garsioji šv. Onos stebuklingoji stovykla, kuri buvo sudėta saugioje geležinėje spintoje statant naują bažnyčią, irgi sudegė. Apšaičiuojama vienas milijonas dolerių nuostolių.

BELGIJA. — Šiomis dienomis Tėvų Benediktinų vienuolynė Maredsous mirė vienuolis garsus savo praeitimi kunigaikštis de Grunne, Belgijos armijos generolas. Savo jaunose dienose kunigaikštis, baigęs mokslus, įstojo į svetimą kariuomenę ir puikiai pasižymėjo kovoje ties Sadova. Sugrįžęs į Belgiją, jisai bu-

vo paskirtas karaliaus Leopoldo karininku ir savo buvusios mokyklos Mailitarinės Akademijos profesorium. Pamėgęs mokslą, jisai atsisakė kariuomenės, pasilikdamas pulko vadu ir akademijos profesorium. Kada iškilo didysis Europos karas, kunigaikštis stojo atgal į kariuomenę ir buvo paskirtas generolu. Visą laiką jisai valdė kariuomenę ties Havre miesto apilinkėmis. Karui pasibaigus mirė jo žmona, dukterė garsiojo Prancuzijos valdininko ir gražybilio De Montalembert. Toji aplinkybė davė jam galimybės įstoti į vienuolyną. Taip jisai ir padarė. Tuomet benediktinų vienuolijos viršininku Belgijoje buvo garsusis airys abatas Dom Colomba Marmion, gilaus tikiybinio turinio veikalų autorius. Šitas žymus vyras buvo generolo draugas. Tai generolas pas jį ir įstojo į vienuolyną. Po keletos metų reikalingo prisitaissymo kardinolas Mercier išventė generolą de Grunne į kunigus. Tai buvo iškilmingi šventinimai. Juose dalyvavo daugelis generolo vaikų ir anukų, daugelis kariuomenės draugų, aukštų kariuomenės, valstybės ir Bažnyčios atstovų. Tasai garbingas senelis, sulaukęs aštuonių dešimtų metų, garsus savo darbais, bet ypatingai savo prakilniais gyvenimo pavyzdžiais, mirė, garbinamas valstybių ir Bažnyčios.

PALESTINA. — Vietinė valdžia, atmindama kiek gero padarė tėvai pranciškonai, globdami šventas vietas, nutarė pagerbti jų įkurėją šv. Pranciškų, kadangi šimet apvaikščiojama jo 700 metų jubiliejus. Pagerbimo budas yra valstybinis. Nutarta viena gražiausių Jeruzalės gatvių pavadinti šv. Pranciškaus vardu. Taip ir padaryta. Iškilnėse dalyvavo Anglijos atstovas Sir Roland Stors. Taip tai nekatalikiškoji valdžia pagerbė šv. Pranciškų, kuris savo nuošaliu gyvenimu ir artymo meile užsitarnavo viso pasaulio tautų ir valstybių pagarbos.

MUSŲ DARBAI

Ką mums rašo.

Bernaičių kolegijos vėjus įsisiubavo. Laiškai ateina iš įvairių miestų ir vis ne tušti. Kiekvienas rupinasi, kiek išgalėdamas, suteikti kolegijai auką. Laiškai, kuriuos gauna Rėmėjų Centras, atskleidžia Amerikos lietuvių širdį ir jų dvasią. Iš jų galima suprasti kaip plačioji visuomenė žiuri į kolegijos darbą. Jos svarbumas visiems aiškus ir todėl kiekvienas reiškia savo geriausių linkėjimų tos kolegijos sekmingumui.

“Dienos Uždarbio” aukojimo kolegijos naudai sumanytojas p. Juozas Tamašauskas iš St. Louis rašo: “Prisiunčiu money orderį. Prašau priimti mano vienos dienos uždarbį \$10.00. Labai esu linksmas, kad ir aš galiu nors kuomi prisidėti prie to garbingo darbo — bernaičių kolegijos įkurimo. Kartu prižadu kas metas kiek tiktai išgalėsiu prisiųsti kolegijos reikalingam paramą. Labai yra reikalinga, kad Amerikos lietuvių vaikai pamylėtų katalikybę ir lietuvybę kaip kad geras vaikas pamyli savo motiną visa širdimi. Skaitome dabar laikraščiuose kaip dabartiniai Lietuvos valdininkai žiauriai apsieina su savo tėvyne, su močiute, kuri juos penėjo ir augino. Šiandie toji Lietuvos žemė tų valdininkų bedievių yra smaugiama ir kankinama visokiais budais. Kodėl jie taip elgiasi? Kodėl toki baisus tie mūsų broliai lietuviai? Del to, kad jie tokius mokslus ėjo arba nuo kitų išmoko, kurie mūsų šalį visuomet nickino ir jos nekentė. Ir šiandie tie patys lietuviai, rusų ir lenkų bernai savo sugedusią dvasią užtraukia ant mūsų tėvynės. Gera katalikiška lietuviška mokykla yra mums reikalingiausia ir mes ją turime renti — Juozas Tamašauskas”.

Chicagos pilietis S. Gasparaitis rašo: “Labai ačiu už paraginimą ir už dovanelę. Tas manyje sukėlė didžiausio džiaugsmo. Tamstų sumanymas labai svarbus ir nė vienas prakilnus lietuvis neatsisakys paremti to svarbaus darbo; tiktai bent išgama gali atsukti savo

nugarą į šitą prakilnų sumanyimą. Nors tuom kart nedirbu, visgi pasiunčiu savo dienos uždarbį \$5.00 ir kuomet aplinkybės pagerės, pasižadu pasilikti nuolatinį rėmėju.”

Kaip neįvertinti šitokio lietuvių kataliko širdį, kuris pats gyvena pavargėlių namuose, bet neatsisako kolegijos renti ir tai ne diebos uždarbiu, bet poros savaičių! M. Daltons iš Hillside Home, Clares Summit, Pa., rašo: “Prisiunčiu \$10.00. Tai mano pusės mėnesio alga. Gyvenu biednų namuose. Bet čia gaunu į mėnesį primokėt už savo darbą \$20.00. Taigi ir aš noriu prisidėt prie tokio svarbaus darbo.” Toji nuomonė, kad visi mūsų prakilnieji darbai yra palaikomi didžiūmoje vargdienių ir neturtingųjų, yra teisinga.

Kitas gražus raštas — prakilnios širdies pareiškimas. Iš Spring Valley, Ill. J. Petronis rašo: “Aš parašau Jums kelis žodelius. Aš te uždirbu kai kokią dieną tiktai dolerį arba net ir pusę. Mat teturiu mažą kendžių krautuvėlę. Tai kas čia būtų per auka — vienos dienos uždarbis! Aš todėl prisiunčiu kolegijos reikalingam \$5.00.” Tai vis mūsų broliai lietuviai katalikai, kurie mažai turėdami su tuo dalinasi, kad tiktai tasai prakilnus darbas — lietuvių kolegijos pastatymas kuo greičiausia įvyktų. Be abejo, Dievas, matydamas tokį žmonių pasišventimą ir duosnumą, laimins visam darbu ir su Jo palaima, galime tikėtis, kad tasai gražus darbas atneš gausius vaisius — naują lietuvišką kolegiją. N.

Rėmėjai:

J. Damaševičius, Melrose Park, Ill. (dienos uždarbį)	5.00
R. Kalan, Melrose Park, Ill. ”	1.00
O. Dočiulienė, Chicago, Ill. ”	5.00
Kun. T. Žilinskas, Hezleton, Pa. ”	5.00
Mrs. M. Brown, Eaton, Col.	5.00
A. Remeikienė, Shenandoah, Pa.	3.00
V. Kolesinskas, Newark, N. J.	3.00
R. Bakšienė, New Britain, Conn.	3.00

M. Brenzaitė, Chicago, Ill.	15.00	O. Brazaitė, Grand Rapids, Mich. (D. Užd.)	4.00
J. Šaulinskas, Ladd, Ill.	3.00	P. Tumasonis, Chicago, Ill. (D. Užd.)	7.50
T. Stukaitė, Rochester, N. Y.	3.00	A. Radzevičia, Chicago, Ill. (D. Užd.)	3.00
K. Jonaitienė, Kearney, N. J.	3.00	L. Misiunas, Athol, Mass. (D. Užd.) ..	2.00
G. Šilaikienė, Detroit, Mich.	3.00	K. Zaurienė, Chicago, Ill. (D. Užd.) ..	4.00
M. Kilmoniuotė, Mattapan, Mass. (D. Užd.)	5.00	Adv. B. Mastauskas, Chicago, (D. Užd.)	5.00
J. Stumbras, Chicago, Ill. (D. Užd.) ..	12.00	A. Kučinskienė, Cleveland, O. (D. Užd.)	3.00
J. Petronis, Spring Valley, Ill. (D. Užd.)	5.00	I. Ignotas, Waterbury, Conn. (D. Užd.)	10.00
A. Černauskienė, Baltimore, Md. (D. Užd.)	1.00	M. Žaldokas, Chicago, Ill. (D. Užd.) ..	25.00
A. Rusiecka, Somerville, Conn. (D. Užd.)	5.00	A. Wells, Chicago, Ill. (D. Užd.)	5.00
A. Tamašunienė, Athol, Mass. (D. Užd.)	5.50	Vilkų Šeimyna, Chicago, Ill. (D. Užd.)	10.00
R. Lekavičienė, Chicago, Ill. (D. Užd.)	5.00	E. Ašmoniutė, Chicago, Ill. (D. Užd.)	6.00
M. Krasinskas, Somers, Conn. (D. Užd.)	5.00	P. Radzevičia, Chicago, Ill. (D. Užd.)	5.00
A. Mikalauskas, Brooklyn, N. Y. (D. Užd.)	5.00	R. Bandza, Chicago, Ill. (D. Užd.)	5.00
O. Šarkauskienė, Chicago, Ill. (D. Užd.)	5.00	J. Vinčiūnas, Braddock, Pa. (D. Užd.)	5.00
J. Bonus, Chicago, Ill. (D. Užd.)	6.00	P. Bubnis, Chicago, Ill. (D. Užd.)	6.00
J. Puplėsis, Chicago, Ill. (D. Užd.)	6.00	Šv. Kazimiero Seserys, Chicago (D. Užd.)	50.00
T. Sipavičienė, Chicago, Ill. (D. Užd.)	5.00	V. Paukštis, Chicago, Ill. (D. Užd.) : ...	10.00
K. Stankus, Chicago, Ill. (D. Užd.) ..	5.00	Šv. Kazimiero Seserys, Worcester, Mass.	3.00
St. Olberkis, Chicago, Ill. (D. Užd.) ..	5.00	J. Šaulinskų Šeimyna	3.00
J. Tamašauskas, St. Louis, Mo. (D. Užd.)	10.00	Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir	
St. Gasparaitis, Chicago, Ill. (D. Užd.)	5.00	Aukotojams, Remėjų Centras taria nuoširdžiau	

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Kurie užsirašo "Laivą" ant metų už du doleriu, ar už juos laikomos šv. Mišios, ar ne? ir ar galima imti lietuvių kolegijos naudai tokias aukas kaip 10 arba 25 centai?

F. K., Philadelphia, Pa.

ATSAKYMAS. — Laivo kaina metams du doleriu. Kas tuodu doleriu užsimo, tas gauna "Laivą". Už juos nėra laikomos šv. Mišios, nes jie nėra Lietuvių Kolegijos Remėjai, tiksliai "Laivo" skaitytojai. — Kas duotų kokią nors auką, kad ir kelis centus kolegijos reikalams, imkite visa. Niekuomet nereikia užmiršti, kad iš centų sudaromi doleriai, iš dolerių gi šimtai ir tukstančiai. Ir centas geros širdies duotas turės pas Dievą atlyginimą.

KLAUSIMAS. — Aš dažnai skaitau "Drauge" tokius pasakymus: duokite sielai maisto, darydami visokias gražaus meno pramogas, koncertus, tobulinkite meną ir t. t. Kuomet nueini į bažnyčią, tai išgirsti, kad sielos maistas yra Švenčiausias Sakramentas. Kaip tai suprasti?
Čikagietė.

ATSAKYMAS. — Amžiną gyvybę ar nemirtingai sielai malonę teduoda Sakramentai. Žmogus, eidamas prie Sakramentų, gaivina savo sieloje Dievo malonę, kuri jam užtikrina amžiną laimę arba gyvybę. Kaip malonė sielai teikia gyvybę, taip nuodėmė tai sielai teikia mirtį. Ką tai reiškia? Ar tai, kad siela per nuodėmę miršta? Ne. Siela yra nemirtinga. Bet per nuodėmę siela nustoja Dievo malonės,

pražudo amžinąją laimę. Į nuodėmę žmogų traukia įvairios aplinkybės. Ir todėl žmogus, norėdamas vengti nuodėmės, nuolatos turi budėti — jisai turėti vengti blogo. Kokiu būdu? Jisai turi gaivinti savo sieloje visa, kas yra gera, dora ir prakilnu. Tai šita prasme reikia suprasti ir visokias geras priemones, kurios lenkia žmogų į gerą. Kaip geros knygos skaity-

mas, taip ir graži daina, malonus skaištus paveikslas arba žaidimas kelia žmogaus sielą prie gero, prie to, kas yra dora, gražu ir prakilnu, jį kelia prie Dievo. Žmogus turi naudotis visokiomis priemonėmis, kurios yra geros ir naudingos, kad tik galėtų ištesėti gerame ir savo nemirtingą sielą išganytą.

Čia nukirpk.

MARIJONŲ KOLEGIJOS REMĖJŲ CENTRUI.

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Prašau priimti mano vienos dienos uždarbį \$..... dol. — auką Marijonų Kolegijos naudai ir be to įrašyti mane į Kolegijos:

☐	☐	☐	☐	☐	Viso siunčiu \$ dol. 1926 m. m. a.
FUNDA-TORIUS moka \$500.00	GARBĖS NARYS moka \$100.00	AMŽINAS NARYS moka \$50.00	METINIS REMĖJAS moka \$3.00	VIENKAR-TINIS REM. moka nemažiau \$1.00	

Mano adresas, Vardas ir Pavardė

Gatvė, miestas, valstija

Taipgi prašau suteikti man žinių:

- Kokiais dvasines privilegijas gauna Marijonų Kolegijos Remėjai.
- Kokiu būdu padaryti testamentinį palikimą Mar. Kolegijos naudai.
- Kokiomis sąlygomis Marijonų Kongregacija priima Kolegijos naudai įdėlius-depozitus.
- Kaip galima tapti kunigu-vienuoliu, arba misijonieriumi.
- Ko reikalaujama iš norinčių įstoti į pasaulinius brolius Vienuolynan pa Marijonus.

Pastaba. Norintieji gauti atsakymą, ties klausimu stato (x) iškerpa lapelį ir atsiunčia Remėjų Centrai, 2334 So. Oakley ave., Chicago, Ill.

KLAUSIMAS. — Ar tiesa, kad sapne galima matyti tiktai tas sielas, kurios yra skastyk'oje. Tų gi sielų, kurios yra pragare ar danguje sapne matyti negalima?

O. J., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Sapnas visuomet liekasi sapnas. Katalikų Bažnyčia sapnams neduoda didelės vertės ir jų reikšmės tikybai nepripažįsta. Todėl ir miru-

sių sielų regėjimas sapne nepasako mums nieko tikro, kas būtų verta tikėti. Kur yra mirusi siela, niekas gyvųjų nežino, nes Viešpats Dievas nesiteikė tai žmėnėms apreikšti.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, nerviškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Aprg.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGA"

"Draugo" kaina Lietuvon tik
\$6.00 metams.

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.